

Готово три месеца је српска јавност држана у атмосфери ванредног стања и медијско-политичке хистерије у очекивању „дана Д“, односно ишчекивању коначног добијања „датума за почетак преговора о прикључењу ЕУ“. У међувремену је тај дугоочекивани („победнички“) Видовдан дошао и прошао, а да се не зна ни да ли је фамозни датум за који су се месецима везивале наде и страховања актуелне власти уопште добијен или није. Власт је из уста својих највиших представника рекла да јесте добијен и ту радосну вест, као што и приличи, бурно прославила у Крушевцу и Београду, уз усрдно саслужење готово свих медија и већине аналитичара. Једино је остала мала дилема да ли је добијен „безусловно“, као што је обећано, или, пак, уз неке „ситне“ и већ „одраније познате услове“, на које рачунамо и које неће бити тешко испунити. Али ко би се још у тренуцима наручене општенародне радости замарао таквим ситницама и нијансама?

На крају су српска патриотска опозиција (односно, оно што је од ње остало), Немци, Борис Тадић и Јелко Кацин рекли исту ствар („Србија није добила датум“), па је ова бесмислена контроверза коначно скинута са дневног реда. Али спин је прошао – односно, успео је – као што су мање-више, барем на одређено време, успевали и многи пре њега.

Царево ново одело – и друге приче

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 10 јул 2013 18:26

